

Tak znovu na startu Toulání (Šumava). V názvu se vypouští Šumava, neboť nás čeká jiná oblast a postupně devatero hor - Krkonoše, Jizerské, Vraní, Jestřebí, Orlické, Bytrziczka, Stolowe, Broumovské a znovu Vraní).

Tentokrát mám rozpačité pocity. Letos mě zradilo tělo a dostihla nepříjemná choroba, takže jsem 2 měsíce nejezdil na kole a flákal se po různých vyšetřeních. Musel jsem zrušit všechny cykloakce. Projet jsem se byl trochu až týden před závodem. Původně jsem myslel, že nepojedu vůbec, ale 2 dny před startem jsem usoudil, že by to byla škoda, a s obavami jsem to prubnul.

Den 1. – 11.6.2019 Start byl v Teplicích nad Metují v kempu Kamenec. Vyrazili jsme po asfaltu do kopce k zámku Skály. Záměr pořadatele byl, aby se startovní pole roztrhalo hned na začátku, což se povedlo. Od vršku kopce jsem už jel osamocen přibližně uprostřed účastníků. To mi vyhovovalo. Rád jezdím tyhle akce sám.

Ze Stárkova kolem kostela
travnatý výšlap pěknou křížovou
cestou vytesanou v pískovcích.
Zleva jsme lízli Adršpašsko-Teplické
skály. Cítím se po 20km špatně.
Nohy nejedou, plíce nefungují a
hlava je plná obav, jestli jsem ve
svém stavu neměl zůstat doma a
doléčit se. Z Adršpachu na Křížový
vrch a těžší výtlač na zříceninu

Kopeček

Kopeček, pak přes Libnou do Polska. Tam následují polní cesty až do Lubawky, po hrázi
Jeziera Bukowskiego a po úzké pěšince podél něj. V Miszkowicích potkávám pár Toulalů
na benzince. Kupuji vodu. Už je tma a začínám se rozhlížet po nějakém spaní. Nikde nic vhodného. Míjím bus
zastávku, kde si již někdo stele, ale já chci do lesa. Nutně již potřebuji spát, ale musím projet neuvěřitelně dlouhou
Opawu, kde mě chvíli honí toulavý pes. Kousek za ní zalézám do lesa nad cestu a na malé, jen lehce šikmé ploše
odmetám šišky a končím. V noci mě žerou mravenci a komáři, budí mě světla projíždějících.

Ujel jsem 91km a nastoupal 1562m. Doba jízdy 17⁰⁵-00⁴⁵hod.

Pomezní boudy

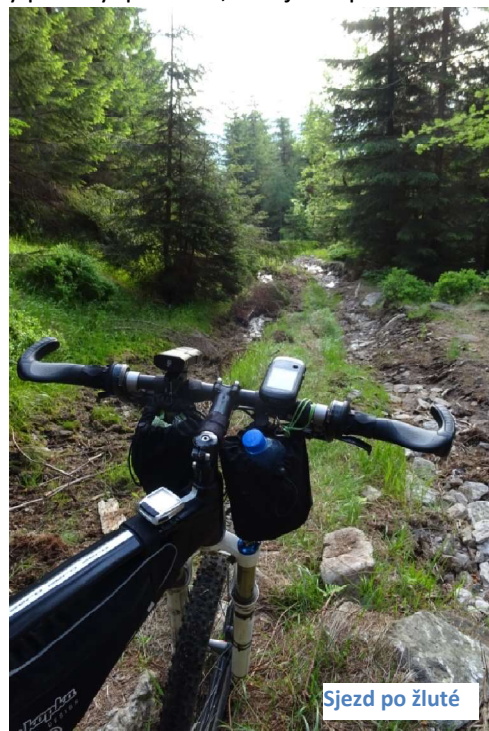
Den 2. – 12.6.2019 Ráno vstávám ve 4⁰⁰ a při balení mě již
míjí osamělý biker. Na zahřátí táhlý a nekonečný šotolinový
výjezd na hřeben Krkonoš a do Čech. Přes Lysečinské boudy
do Malé Úpy a na Pomezní boudy. Nádherné ranní výhledy
na Sněžku. Načerpál jsem vodu ze studánky, z včerejšího
ionťáku mi už bylo blbě. Těšil jsem se na sjezd do Polska.
Omyl. Sjezd se nekonal, místo toho jsem kolo spouštěl a
nosil dolů po žluté turistické přes kořeny, padlé stromy a
balvany. Jediný plus byl potůček, kde jsem provedl ranní
hygienu. Po
polských

šotolinových cestách do Karpacze, kde jsem mohl obdivovat Sněžku
z druhé strany. Začal foukat tak silný protivítr, že jsem přes jednu
otevřenou louku dokonce tlačil kolo na rovině. V lese to šlo – stále ty
polské šotoliny. V jednom místě dělníci opravovali most přes strž s
horskou říčkou Podgornou. Zkusil jsem kolo dát na rameno a přejít

Ranní koupelna

po traverze, ale neudělal jsem ani
dva kroky. Představa, že ležím
dole rozbitý na kamenech mě
nelákala. Takže jsem musel
s kolem na zádech slézt po
kamenech k vodě, přelézt přes
vodu na druhou stranu a zase
vyšplhat nahoru. Potom se
docela dlouhý kus motat po
pěkném singltreku, jen mi
připadalo, že ho jedu stále do
kopce. Prý ano. Bylo to zábavné, až na to, že jsem se stále cítil špatně. Tělo
nefungovalo a hlava ho nepodpořila, spíš naopak. Ve Szklarske Porebe mě poprvé
napadlo zabalit to, přejet kousek do Harrachova a domů. Vzpamatoval jsem se
plechovkou radlera, koupil jsem si vodu a vyrazil. Voda byla nejdůležitější. Bylo

Sjezd po žluté

šílené horko, stále jsem musel pít a nebyl jsem schopen se najíst. I vodu bylo těžké v sobě udržet, neustále mi bylo na
zvracení.

Nekonečný výtlač šotolinou na Wysoki Kamień (1058mnm). Vedro, šutry, nekončící kopec. Potkal jsem Toulala, který to už zabalil, a vrátil se zpět. Nahoře jsem vynesl závěrečné schody, ani jsem se nezastavil a pokračoval dál směrem na Smrk. Alespoň tam byl za odměnu kousek zajímavého trialového sjezdu.

Vedro, jedu stále šotolinky, nahoru – dolů, ve výšce 800-1100mnm. Konečná část cesty na Smrk bylo 2km tlačení a přenášení přes balvany.

Jsem vysušený jako treska, vodu mám, ale při pití je mi špatně. Je mi stále na zvracení, jídlo nedokážu vůbec polknout. Rozžvýkat a vyplivnout, víc nezvládnu. Načítám do GPS druhou etapu – 188km Jizerky, Krkonoše, Jestřebí hory, Staré Bělídlo, Náchod.

Na Smrku jsem udělal těžké rozhodnutí - letos na to nemám. Čas jsem měl podle mého plánu dobrý, ale představa, že mě v tomto stavu čeká dalších 427 těžkých kilometrů, s přejezdem Krkonoš a dalšími lahůdkami, mě vyděsila. Sjedou na Smědavu, najím se, potom do Tanvaldu a domů. Ze Smrku vede trasa po Nebeském žebříku – nošení kola z kopce „miluji“. Alespoň malou radost jsem si udělal a část Nebeského žebříku jsem sjel. Nevěřicně mě při tom sledovali dva důchodci, asi mě měli za magora. Snad mi to odpustí.

Na Smědavě jsem si dal kofolu, pivo a vývar s knedlíčky. Trochu jsem srovnal žaludek. Dojel tam Zdenda na lehokole, tak jsme alespoň trochu pokecali. Soušskou silnicí jsem sjel do Desné, pak do Tanvaldu a hledal místo, kde bych počkal na odvoz. Nakonec jsem dojel do Držkova a tam mě naložila Jana do auta.

Mám ze sebe špatný pocit, jsem zklamaný a jsem na sebe naštvaný. Měl jsem svůj stav realisticky posoudit. Buď jsem neměl nastoupit na start, nebo jsem to měl vydržet a neměl se vzdát.

2.den jsem ujel 82km a nastoupal 2225m. Doba jízdy 04³⁰-14⁴⁵ hod. Další cesta do Držkova byla 25km s převýšením 239m.

Celkem jsem ujel závodních 173km a nastoupal 3787m.

Teď budu muset vyřešit všechny zdravotní problémy, příští rok se pořádně připravit a pojedu zase naostro, tak jak jsem byl zvyklý. Nerad bych se s podobnými akcemi loučil.

Michal Jirka